

KRONIEK
VAN DE STICHTING
GESLACHT MEES

MET JUBILEUM BIJLAGE

NUMMER 60 ■ MEI 2011

VAN DE REDACTIE

BIJ HET VERSCHIJNEN VAN DE 60E KRONIEK!

We schrijven 2011 en voor U ligt de 60e editie van de jaarlijkse nieuwsbrief van de Stichting Geslacht Mees. Een mijlpaal die op een prachtige manier samenvalt met die andere mijlpaal, het 75 jarig bestaan van de Stichting. Dat vieren we allemaal op 19 juni a.s. in Doesburg, waarover uitgebreid meer in deze Kroniek.

De redactie, daarin aangemoedigd door het Bestuur, vond het een goed idee om van dit jubileumnummer iets speciaals te maken. Daarom vindt U hierbij een aparte Jubileum Bijlage waarin een selectie is opgenomen van al hetgeen de afgelopen 75 jaar in de Kroniek is opgenomen. Noem het een bloemlezing, waarin 75 jaar familiehistorie voorbij komt, mits leesbaar en informatief, uiteraard in selectieve vorm. De redactie verontschuldigt zich hierbij bij voorbaat voor zover U als lezer meent dat de inhoud van de bijlage onevenwichtig of te eenzijdig zou zijn. Wij hopen van harte dat U veel plezier beleeft aan deze Jubileum Bijlage en dat U een beeld krijgt van wat wij als familie allemaal doen en zijn.

Schreven wij vorig jaar nog over onzekere tijden die ons bleven achtervolgen, dit jaar lijkt het tij langzaam te keren en krabbelt de economie weer op. De Euro zit nog steeds in zwaar weer en het blijkt een hele klus om de Euro landen te laten samenwerken. De diversiteit van Europa, in veel opzichten een groot pluspunt, laat hier zijn schaduwzijde zien. Daarnaast is de wereld vrij recent nog opgeschrikt door natuurrampen van ongekeerde omvang. De aardbeving in Japan, met de nucleaire *fall out* die daarvan het gevolg was heeft niemand onberoerd gelaten. Ook nog wat goed nieuws dan. Nederland werd weer (voor de derde keer) tweede op het wereldkampioenschap voetbal in Zuid Afrika. Dit keer niet met oogstrelend positie spel, maar meer met bijna *Duitse* efficiëntie en werklust. Zo kan het dus ook. Een prestatie van formaat.

Deze Kroniek kent naast de eerder genoemde Jubileum Bijlage, ook nog onze gebruikelijke rubrieken en berichten. Rudolf Mees die ons het afgelopen jaar is ontvallen, wordt herdacht. Verder reisverhalen uit Marokko (Anna Mees), een heuse column over het fenomeen Coen Moulijn (werd bijna even oud als de Stichting nu) en U kunt meeleven met de fanfare van het dorpje Noordgouwe op Schouwen Duiveland. Ook de familieberichten en de Oude Doos ontbreken niet.

Nu de Kroniek haar zevende decennium ingaat wil de redactie nogmaals U allen uitnodigen tot het aanreiken van mooie, ontroerende, geestige, droevige en vrolijke stukken waarmee we het niveau van onze Kroniek op peil kunnen houden. Wij wensen U veel leesplezier!

Ludo Mees en Jaap Mees ■

Het lustrumlogo werd ontworpen door Lucas Mees (zoon van Lucas, kleinzoon van Lucas). lucas@meesdesign.com.

colofon

BESTUUR EN COMMISSIES

voorzitter

Madeline ter Horst – Mees
Keizersgracht 68
1015 CS Amsterdam
tel. 020 6128126 mob. 06 51808268
madelineterhorst@hetnet.nl

secretaris

Barbara Mees
Oud Over 124
3632 VG Loenen aan de Vecht
tel. 0294 230364
b.mees@kpnplanet.nl

penningmeester

Barend Mees
Barentszstraat 4
2518XG Den Haag
tel. 06 27033574

lid

Alexander Mees
Parklaan 36
3972 JZ Driebergen-Rijsenburg
tel. 0343-521455
amees@xs4all.nl

lid schilderijen

Joost Mees
Terbregse Rechter Rottekade 250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06 20628657
joost.mees@mdhi.nl

lid adressenbestand/genealogie

Hans Mees
Neherpark 136
2264 ZC Leidschendam
tel. 070 3866304
jr.mees@hetnet.nl

Kroniek

Ludo Mees
Jaap Mees

Redactieadres Kroniek

Ludo Mees
Generaal de la Reijlaan 21
1404 BN Bussum
tel. 06 15409028
maulume@xs4all.nl

Stichting Geslacht Mees

Bank Mees Pierson nr. 255050593
Postbank nr. 3792324
IBAN-nummer: NL76FTSB0255050593
BIC-nummer: FTB2NL2R

Website

Hans Mees
jr.mees@hetnet.nl
Alexander Mees
amees@xs4all.nl

Feestcommissie 2011

Madeline, Barbara, Joost, Linde Mees

www.familiemees.com

VAN HET BESTUUR

1936 – 2011

In het jaar 1936 begon de Spaanse Burgeroorlog, werden de Olympische Spelen gehouden in Berlijn, Nazi Duitsland, werd de eerste Volkswagen Kever geproduceerd en de eerste “programmeerbare computer” uitgevonden door Alan Mathison Turing. King Edward VIII van Engeland trad af ten behoeve van zijn broer, King George VI (denk aan de film ‘the King’s Speech’), werd de “Nieuw Amsterdam” gebouwd voor de Holland Amerika Lijn, richtte sigarenfabrikant en kunstverzamelaar Henri van Abbe het van Abbe Museum in Eindhoven op en dichtte Marsman ‘Denkend aan Holland’. Wat een tijdsbeeld!

Op Goede Vrijdag van het jaar 1936 woonde mijn vader Bach’s Mattheus Passion bij in de Laurenskerk in Rotterdam. In zijn ter plekke gekochte piano-uittreksel schreef hij: “Uitvoering 27 maart 1936, Grote Kerk Rotterdam”. Vier jaar later werd de kerk gebombardeerd en staat bij de uitvoeringsdatum: “11 april 1941, Grote Kerk Naarden”. In de jaren 80 en 90 kon ik vele keren de datum weer in de gerestaureerde Laurenskerk schrijven en nu, 75 jaar later, schreef ik, weer op Goede Vrijdag, de datum in hetzelfde boek, nu in de Pieterskerk in Leiden. Een krappe twee maanden vóór die eerst ingeschreven Mattheus kreeg hij, Philip A. J. zijn derde zoon, Boudewijn; een krappe drie maanden later zou hij met Mr. W.C. Mees de Stichting Geslacht Mees oprichten.

In die tijd van kinderen krijgen en internationale oorlogsdreiging is de behoefte aan verbondenheid met familie niet verwonderlijk. Familie was belangrijk. Na het gesprek dat Ludo, Jaap en ik hadden (zie verder in deze kroniek), begin ik wéér te mijmeren over ‘familiegevoel’, maar het blijft ongrijpbaar. Voor mij zelf is familie een hulp om te beseffen dat je niet “uit de lucht komt vallen”, dat je niet alleen een bepaalde tijd en plaats binnenstapt, maar ook een biologische lijn met een voorgeschiedenis en een vervolg. Tijd en eeuwigheid?

Het is een bijzondere gewaarwording om je eigen lijn te vinden in een grote stamboom. Internet biedt daartoe nieuwe mogelijkheden. In de Mezenstamboom waar je via de website in kunt komen, (www.familiemees.com/genealogie, klik door en toets de naam van een overleden (voor)vader in), kun je bijvoorbeeld gewoon ‘klimmen’ via je Mees-vader, naar je Mees-grootvader, overgrootvader, steeds een generatie verder terug tot je uiteindelijk bij Joris Mees

komt die in 1596 uit Aken naar Rotterdam vluchtte. Zou deze Joris met zijn vrouw Mayken ooit hebben kunnen dromen dat wij ruim 400 jaar later een (jarige) stichting hebben die probeert zijn nageslacht bij elkaar te houden? Natuurlijk is ook hij een schakel in een langere lijn, maar die kennen we niet, dus geldt hij als onze stamvader. Was hij niet naar Rotterdam gekomen, dan zaten we hier niet met ons goede Mezenfatsoen!

Hoe het ook zij, wij Mezen maken ons op voor het 75-jarig bestaan van onze familiestichting. Het programma voor die feestdag op 19 juni in Doesburg ziet er feestelijk uit, met voor alle leeftijden iets passends.

Onze onvolprezen genealoog Hans is intussen druk bezig om de genealogische gegevens van alle familieleden mét foto’s in te voeren in zijn grote Mezenbestand.

Aan de aanwezigen op de familiedag zal een usb-stick-met-lustrumlogo worden uitgereikt met deze hele genealogie. Andere familieleden kunnen tegen de productieprijs een exemplaar bestellen bij mij, zie colofon. (Op de openbare website staan alleen overleden familieleden, de usb-stick is alléén voor familieleden.)

Mocht u nog geen vraag om een update van uw gegevens gekregen hebben, of deze niet beantwoord hebben, stuur dan snel een mail naar Hans, jr.mees@hetnet.nl of bel mij: 020 - 6 128 126. Tot 20 mei kunnen correcties worden verwerkt.

In deze kroniek vindt u ook de bekende penningmeestersbrief met het verzoek om uw jaarlijkse contributie. Met het oog op de komende Lustrumviering wordt uw bijdrage dubbel gewaardeerd.

Tot slot mag ik hier ook een nieuwe Mees verwelkomen: Maxime Nicole Mees, dochter van Nicole Mees, uit de tak van Yastarro (de ‘Japanse tak’). Maxime heeft op volwassen leeftijd gekozen om haar moeders achternaam aan te nemen. Maxime was altijd al welkom als kind van een Mees-moeder, maar nu krijgt zij een andere positie. Onze genealogie gaat mee met de tijd!

Graag tot ziens in de IJsselhoeve op 19 juni! Namens het bestuur,
Madeline ter Horst - Mees ■

LUSTRUMPROJECT

DE HELE STAMBOOM OP EEN USB - STICK

Ter gelegenheid van dit lustrum is onze Genealoog Hans bezig om de hele genealogie op een usb-stick te zetten. Van 1545 tot 2011, compleet met stamboom, foto's en ook de kinderen van zg. "Mees - moeders".

De fotoverzameling die indertijd door Henk en Philip is aangelegd, is door Hans gedigitaliseerd en nu bruikbaar voor dit project. **Maar de foto's moeten dringend geactualiseerd worden.** U ontvangt dus binnenkort een email met het verzoek om uw gegevens te controleren en recente foto's aan te leveren.

Voor u is dit een klein klusje, voor Hans een Mega-Mezen-Klus!

De usb-stick wordt cadeau gegeven aan de aanwezigen op 19 juni. De andere familieleden kunnen hem bestellen bij de Stichting ■

OPROEP

Werkt allen mee aan de Genealogische USB-STICK MET LUSTRUMLOGO!

Hebt u nog geen vraag gekregen van genealoog Hans om hem foto's en een update van uw gegevens te sturen, of heeft u deze 'toevallig' nog niet beantwoord? Stuur hem dan snel een e-mail: jr.mees@hetnet.nl of bel Madeline. Tot 20 mei kunnen correcties worden verwerkt.

UITNODIGING VOOR DE LUSTRUM FAMILIEDAG

ZONDAG 19 JUNI 2011 VAN 11.00 - 18.00 UUR IJSSELHOEVE - DOESBURG

De Mezenstichting is jarig en wordt op 19 juni 75 jaar!

Een mooie reden om een feestelijke familiedag te houden, in de ons al bekende IJsselhoeve in Doesburg. Deze plek biedt voor iedereen passende mogelijkheden voor een vrolijke dag, voor oud en jong, buiten en binnen.

Programma

11.00 – 11.30	Ontvangst
11.45	Opening
12.00	Start van het 'NIEUWE GROTE MEZENSPEL' voor alle leeftijden
13.00	Lunch
13.45	Groepsfoto
14.00 – 14.30	Informatieve bijeenkomst en gesprek over de stichting en het van der Dussen van Beefthingfonds, voor belangstellenden
14.00	Begin activiteiten naar keuze, spannend of ontspannend, sport en spel, op water en land, het kinderparadijs enz.
15.45	EINDSPRINT
16.30	Borrel met diverse hapjes, PRIJSUITREIKING
18.00	Einde

Opgave

Aanmeldingsformulier (zie de laatste pagina) van alle deelnemers vóór 1 juni invullen en opsturen, per post of digitaal, naar: Barbara Mees, Oud Over 124, 3632 VG Loenen aan de Vecht, b.mees@kpnplanet.nl

Let op

Bij afmelding minder dan 2 weken van tevoren, wordt de kas van de stichting wel belast en is een extra donatie zéér welkom.

Locatie

Partyboerderij de IJsselhoeve, Eekstraat 15, 6984 AG Doesburg, telefoon 0313-474444

Routebeschrijving

Vanuit Utrecht: A12 tot afslag Velp/Velperbroekcircuit. Neem de A348 richting Zutphen. Aan het einde Rechtsaf op de N317 richting Doesburg. Ga niet Doesburg in, maar volg de weg richting Steenderen. Bij de rotonde linksaf, weer richting Steenderen. Na 1,5 km ligt links de IJsselhoeve.

Of kijk op: maps.google.nl of route.anwb.nl.

Last but not least

Deze dag wordt u gratis aangeboden door de jarige stichting! Dat is mogelijk dankzij de trouw waarmee velen van u voldoen aan de oproep van onze penningmeester om jaarlijks een donatie te doen, maar het is wel noodzakelijk dat de betalende groep stevig uitgebreid wordt. In de kroniek die in mei zal uitkomen, zult u de penningmeestersbrief aantreffen. Uw bijdrage wordt altijd zéér gewaardeerd!

Meld u aan en neem uw Mezenkinderen mee! Ook de kinderen van "Meesmoeders" zijn welkom!

Met hartelijke groet en in afwachting van een grote vlucht Mezen,

De feestcommissie

- Madeline ter Horst-Mees, 020 - 6128126, madelineterhorst@hetnet.nl
- Barbara Mees, 0294 - 230364, b.mees@kpnplanet.nl
- Linde Mees
- Joost Mees ■

FAMILIEBERICHTEN

GEBOREN

Den Haag, 19 oktober 2010: Loulou Bob Babiche BMEdr Mees, dochter van Barend Mathijs Eduard JRzn (R13-13-1, NP355) en Leontien Mechteld Mees-Bekke.

GEHUWD

Winterswijk in de tuin van het ouderlijk huis, 14 augustus 2010: Joris Wzn Mees (G XIV-

21-1-2, NP288), geboren Winterswijk, 12 januari 1978, zoon van Willem HEzn (G 13-21-1) en Marie Josée Mees-de Blaeij met Daniëlle Charlotte van Diepen, geboren Nijmegen, 27 januari 1979, dochter van Antonius Johannes Henricus en Alice Marie Louise van Diepen-Weve.

Rotterdam, 9 oktober 2010: Marijn CEdr Mees (G 13-21-2, NP288), geboren Capelle a.d.IJssel, 27 augustus 1982, dochter van Carel

Emanuel HEzn (G13-21-2) en Maria Luberta Mees-Rijken met Joris Steeman, geboren Maasland, 2 april 1974, zoon van Wilhelmus Johannes Maria en Johanna Hilda Cornelia Maria Steeman-van Meer.

OVERLEDEN

Zeist, 29 september 2010: Rudolf Sebastiaan Hildebrandt LFCzn Mees (R 12-20, NP368), geboren den Haag, 8 september 1931, echtgenoot van Christja Elisabeth Henny.

Epe, 30 oktober 2010: Robert Bicker Caarten, geboren Bussum, 10 mei 1930, echtgenoot van Leonoor RPdr Mees (R 12-1, NP310),

Drachten, 10 december 2010: Johan Mari HEzn Mees (G 12-22, NP289), geboren Rotterdam, 7 augustus 1920, weduwnaar van Berendina Huizinga ■

IN MEMORIAM RUDOLF S.H. MEES

*8-9-1931, +29-9-2010

Rudolf Sebastian Hildebrandt Mees werd in 1931 geboren in de Rudolf Steiner kliniek in Scheveningen als zoon van “Finchen” Seebohm en “Leen” Mees. Vijf jaar later zag zijn vrouw Christja Henny in dezelfde kliniek het levenslicht. Het is goed om te bedenken dat in het begin van de jaren dertig van de vorige eeuw het straatbeeld nog niet zo werd gedomineerd door de moderne technologie als nu. Zo stond er in de hele Stevinstraat in Scheveningen slechts één auto geparkeerd: de auto van de vader van Rudolf, die als antroposofisch huisarts een praktijk had van 2000 patiënten. Rudolf ging tot in de 4de klas naar de Vrije School in Den Haag. Toen deze in 1941 door de Duitse bezetters werd gesloten, betekende dat voor hem een eerste nare ervaring met de gevolgen van de oorlog. Omdat zijn moeder Duitse was, maar zich echter volledig met de Nederlandse zaak identificeerde, waren de verplichte Duitse school en later de Wehrmacht in het vooruitzicht geen optie. Ze moesten dus weg uit Den Haag.

Rudolf werd met zijn zus Arnica en broer Wijnand in eerste instantie in Friesland onder de hoede

geplaatst van Jeanne Gerretsen, een oud-lerares van Rudolf op de Vrije School in Den Haag. Later vond hun moeder in het naastgelegen dorp Abbegaesterketting een daglonerhuisje tussen de boerderijen, en moesten de kinderen zich –op klompen– in de boeren gemeenschap op de dorpsschool invechten, zowel wat taal als wat cultuur betreft. Als gevolg van de vele vluchtelingen (Joodse gezinnen, studenten, jonge mannen vanwege de Arbeitseinsatz, maar ook Russisch sprekende onderduikers) die onderdak vonden in het dorp, verdubbelde zo ongeveer het aantal dorpsbewoners. Rudolf beleefde de oorlogsjaren bijzonder intensief, inclusief de razzia’s, en arrestaties die onherroepelijk plaatsvonden.

Waarschijnlijk heeft Rudolf veel van zijn vitaliteit te danken gehad aan het leven op het platte land waar hij iedere dag mee hielp met hooien en koeien melken (toen nog met de hand). De volgende ervaring uit die tijd beleefde hij indringend. Toen hij een keer geheel alleen met geld, dat hij met het koeien melken had verdiend, de reis naar Harlingen ondernam (gedeeltelijk lopend naar het station in Sneek) om zijn beide ouders van de boot uit Enkhuizen op te halen, zocht hij hen tevergeefs op de kade. Ze waren er niet! Huilend en in paniek stapte hij blindelings in de eerste de beste coupé van de trein terug en juist in die coupé zaten zijn beide ouders! Deze ervaring gaf Rudolf voor zijn verdere leven een vertrouwen dat er zoiets als leiding van het lot bestaat, en dit ondanks de grimmige Hongerwinter die daarna nog volgde.

Na de oorlog keerde het gezin terug naar Scheveningen. Rudolf kwam op het Vrijzinnig Christelijk Lyceum terecht en ook nu speelde het lot een rol, want hier trof hij een geschiedenisleraar die hem bijzonder aansprak: Arnold Henny, de vader van Christja die later ook zijn schoonvader werd. Rudolf was een zeer goede leerling die zich levendig interesseerde voor zowel de alfa als bèta vakken. Vanaf 1949 studeerde Rudolf economie aan de Rotterdamse Economische Hogeschool, waar hij dankzij zijn meer dan gemiddelde intelligentie op een vanzelfsprekende manier de leerstof opnam en alle energie en tijd over had om zich met hart en ziel te storten op vele bestuurlijke taken van het studentenleven zoals de AISEC, en de Senaat van het RSC. Vele hechte vriendschappen voor zijn hele leven heeft Rudolf in die tijd gesmeed.

In deze tijd valt ook de scheiding van zijn ouders. Hij prees zich altijd gelukkig dat hij oud genoeg was om

zich geheel onafhankelijk te kunnen opstellen en het is typerend voor hem, dat hij voor zichzelf het contact met enerzijds zijn moeder en anderzijds het nieuwe gezin van zijn vader souverain overeind heeft gehouden.

Na de studie volgde de militaire dienst die Rudolf wist om te zetten in een opleiding Russisch in Harderwijk waar officieren werden opgeleid voor de Militaire Inlichtingen Dienst. De verbinding met Rusland, die hij al had en die door deze opleiding werd verstevigd, heeft een blijvende invloed gehad op zijn latere leven. Het toeval wilde, dat zijn Russische leraar Lubienski antroposoof was en dat hij Russische liederen met zijn leerlingen zong. Deze kwam Rudolf een keer zingen met de deelnemers aan een jongerenweekend op Land en Bosch in Hilversum, het toenmalige conferentieoord van de Christengemeenschap in Nederland. Christja bezocht deze conferentie samen met zijn broer Wijnand waarmee zij in die tijd musiceerde en bevriend was. Christja leerde zo beide broers kennen. Beide broers, zo verschillend, en toch zo met elkaar verbonden. Ondanks de grote verschillen tussen beide broers, hebben de gezamenlijke antroposofische idealen hen blijvend met elkaar verbonden. Hun sterke band wordt ook door het feit onderstreept dat Rudolf is overleden op de verjaardag van zijn broer Wijnand: 29 September. In 1959 trouwde Rudolf met Christja.

Rudolf’s bank carrière begon in 1957 en tot 2001 bekleedde hij vele functies. Na “leerling” bij de Continentale Handelsbank N.V. in Amsterdam te zijn geweest, werd hij medewerker bij de Nederlanden 1845 te Den Haag. Daarna procuratiehouder bij R. Mees & Zoonen Assurantiën en van 1966 tot 1972 firmant. Parallel daaraan: van 1968 tot 1977 lid van de Raad van Bestuur van Bank Mees en Hope N.V. in Rotterdam, en van 1977 tot 1981 2e Voorzitter van de Werkgevers Vereniging voor het Bankbedrijf in Amsterdam. In 1981 verhuisde het gezin naar Zeist en tot 1990 was Rudolf lid van de Raad van Bestuur van de NMB Bank N.V. respectievelijk NMB Postbankgroep N.V., later ING Groep N.V., waar hij in een hele nieuwe constellatie van collega’s het gevoel had zijn bestemming te hebben bereikt. Tot slot was hij van 1991 tot 2001 lid van de Ondernemingskamer van het Gerechtshof in Amsterdam.

Naast zijn verantwoordelijke bestuursfuncties had Rudolf nog 20 nevenfuncties waarvoor hij tot ver in zijn pensioen door het land reed, bestuurlijk adviserend zowel in het bedrijfsleven als bij vele initiatieven op antroposofisch gebied. Hij heeft veel werkgebieden van de antroposofie tot en met de stenen bankgebouwen geholpen op de grond te zetten. Bijzondere vermelding verdient zijn bijdrage

aan het tot stand komen van Triodos Bank N.V. Vanaf 1970 heeft Rudolf samen met drie andere initiatiefnemers gewerkt aan het tot stand komen van deze bank die in 1980 werd opgericht. Tot zijn overlijden is Rudolf nauw bij Triodos betrokken geweest, dat in deze korte tijd tot een gevestigde naam in de Nederlandse bankwereld is uitgegroeid. Daarbij was de grote kracht van Rudolf het “uitzoomen” en het er met anderen om heen staan, en minder het “inzoomen”, zich tot in de kleinste details verdiepen.

Dat Rudolf geen gemoedelijke huisvader achter de geraniums was, wordt wel duidelijk door deze opsomming. Christja en Rudolf hadden echter veel dezelfde idealen. In 1960 werd dochter Monica geboren, in 1962 zoon Allard, in 1963 dochter Gwendolyn en in 1966 zoon Vincent. De kinderen en de gemeenschappelijke idealen hielden Rudolf en Christja gedurende 51 jaar bij elkaar. De duidelijke afwezigheid in het gezinsleven werd in de vakanties gecompenseerd. Kamperen in de Ardèche, warme zomerdagen aan het Lago Maggiore en niet te vergeten de wintersport vakanties. Het duurde lang tot hij zich de ernst van de ziekte van hun in 1996 overleden dochter Gwendolyn werkelijk bewust werd. Maar toen ging hij er voor en veel werk werd op een lager pitje gezet om er alleen voor haar te kunnen zijn.

Zijn interesse in de grote familie Mees werd mede veroorzaakt door zijn herkomst. Over zijn Japanse overgrootmoeder Okino was in zijn staak bitter weinig bekend. Hij begon in de 70er jaren daarover een onderzoek, dat dertig jaar later in een publicatie samen met zijn zoon eindigde, waarin veel indertijd onder het tapijt geveegde feiten toch nog het daglicht zagen. Hij beleefde het als een genoegen dat uit deze onechtelijke en indertijd nauwelijks geaccepteerde Japanse staak nog eens de voorzitter van de Stichting Familie Mees was voortgekomen. Het paste ook bij zijn algemene interesses voor de familie Mees: hij was altijd een wandelende encyclopedie als het om verre ooms en tantes ging.

Hoewel Rudolf’s werkleven zeer succesvol kan worden genoemd, waren er ook aspecten die veel moeilijker overkwamen. Hij vergat soms hoe uitzonderlijk begaafd hij was en hoe geordend zijn geheugen. Zijn gedrevenheid was enorm, waardoor Rudolf in zijn drang om zijn idealen uit te dragen het luisteren naar iemand anders hem wel eens moeilijk viel. Bij het terugblikken op zijn leven zag hij wel dat hij mensen teleurgesteld had, voor het hoofd gestoten, te hoge eisen aan hen had gesteld, en dat hij sommige idealen niet heeft kunnen helpen verwezenlijken. Toch is het bijzonder dat Rudolf met zijn grote onderhandelings talent in

crisis situaties steeds weer mensen tot elkaar wist te brengen. Hij had met niemand ruzie en bleef de trouwe vriend die verjaardagen nooit vergat. Rudolf werd zich steeds meer bewust van de rode draad die als het ware in zijn carrière was ingeweven. Zijn idealen herkende hij terug in de orde van de middeleeuwse Tempeliers, die ook toendertijd geheel nieuwe tot op de dag van vandaag bestaande financieringsinstrumenten ontwikkelden, gebaseerd op wederzijdse hulpverlening. Rudolf kon goed geld verdienen, maar hij kon – geheel volgens zijn levensmotto “non nobis, non nobis domine, sed nomini tuo da gloriam” – nog beter geld uitgeven aan vele hulpbehoevende mensen en instanties.

Eind 2010 werd plotseling duidelijk dat Rudolf kanker had met uitzaaiingen. Hij was ongeneeslijk ziek en wist dat hij niet lang meer had te leven. Er volgde een tijd van intensieve contacten met vele mensen die met hem nog wilden spreken. Op 3

september 2010 hield hij nog een lezing in het kantoor van Triodos Bank in Zeist met als thema de motieven en idealen die hem gedurende zijn werkzame leven hebben geïnspireerd. Als een van de belangrijkste taken zag Rudolf het stimuleren van de wederzijdse bereidheid van mensen om elkaar te helpen in alle gebieden van het leven. Dit in tegenstelling tot het alom bekende paradigma van “survival of the fittest”, zoals dat door de moderne evolutietheorie wordt gepredikt. Met een nog krachtige stem maakte Rudolf duidelijk dat het hem ging om de noodzaak van sociaal bewustzijn: “Niemand kan leven zonder anderen, maar niet iedereen heeft dezelfde kwaliteiten. Daarom moeten we bereid zijn om elkaar te helpen. De hoogste vrijheid is een vrijheid in afhankelijkheid van je medemens.”

Allard Mees en Roland Mees ■

MUZIEK IN ZEELAND

We vinden het belangrijk dat Noordgouwe een ‘eigen’ orkest heeft! Con Amore is een klein ‘krootje’; we worden versterkt door onze vaste gastspelers als we optreden in Noordgouwe in het Dorpshuis, “op de tent”* en in de prachtige Driekoningenkerk, of als we op bezoek gaan bij senioren- en verpleeghuizen in de buurt.

Jeroen en ik wonen in Westenschouwen, op twintig (auto-)minuten rijden van Noordgouwe en zijn daar de Fanfare “ingerold”: Jeroen werd gevraagd als dirigent en ik ging een keertje mee om een beeld te krijgen van het orkest.

Ik was meteen verkocht! Hoewel ik toch aardig kan blazen, zijn met name de marsen echt een uitdaging (snel! veel herhalingen en modulaties!) en omdat ik tegen het koper op moet boksen, ben ik na 30 jaar weer piccolo gaan spelen – dan snerp je d’r nog een beetje overheen.

Het is leuk om, na al die jaren, een heel andere wereld op Schouwen-Duiveland te leren kennen: elk dorp heeft hier wel een Harmonie of een Fanfare**. Sinds Bert Haanstra’s film is er weinig veranderd.... Mocht U ooit in de buurt zijn.....kom vooral luisteren!

Ems Teychiné Stakenburg,
Voorzitter Muziekgezelschap Con Amore ■

* de opnieuw opgebouwde muziektent op de Ring van het dorp, naast de kerk

** “Een Harmonie Heeft Hout”, d.w.z. de eerste stem wordt gespeeld door de klarinet. Bij een fanfare is dat de bûgel.

“Het gaat pas echt leven als je de mensen achter de namen leert kennen.”

INTERVIEW MET VOORZITTER MADELINE TER HORST - MEES

Madeline Ter Horst-Mees is sinds 2003 voorzitter van de Stichting Geslacht Mees. Zij heeft de rol overgenomen van Henk Mees, die haar vader Philip Mees opvolgde, de nestor van de familie. Philip was maar liefst 55 jaar bestuurslid. Madeline studeerde piano aan het Conservatorium in Rotterdam en was ook erg actief in de Vrije Jeugdkerk Kampen.

Wanneer ben je in het bestuur gekomen?

Madeline Mees: “In 1992, daarvoor draaide ik al een paar jaar mee in de Commissie voor de Kroniek. Mijn vader, Philip Mees, wilde ontzettend graag dat het Bestuur ging verjongen. Samen met Roland Mees ben ik er toen bijgekomen. Eind van de jaren ‘90 vond Roland Mees dat de familiedagen bij de familie Dirkwager van zijn vrouw eigenlijk veel leuker waren. Bij ons was het een beetje dood gebloed, er was een vergadering, een lezing en er kwamen steeds minder mensen op af. Daarom besloten we om de vijf jaar een grote Mezendag te organiseren voor alle leeftijden. De eerste was een boottocht van Spakenburg naar Harderwijk. Daarna was er nog een in Oosterbeek, herinner ik me. Het is ook erg leuk voor gezinnen met kinderen. Doordat er veel spelletjes worden gedaan, komen ze op een makkelijke manier met elkaar in contact. In 2003 traden de oudgedienden Peter Mees en Henk Mees af. Toen ben ik voorzitter geworden en behoor inmiddels met Hans Mees tot de oudste bestuursleden. Ingevoerd heb ik toen dat alle commissies zoals de Kroniek en de Genealogie mee vergaderden, om de onderlinge betrokkenheid te vergroten.

Ludo: ik herinner me nog eindeloze gesprekken aan de telefoon tussen Philip Mees en mijn vader Henk Mees. Jaap herinnert zich hetzelfde tussen zijn vader Peter Mees en Nestor Philip.

Ja, dat was zo, maar mijn vader en Henk Mees hebben ook de grote fotoverzameling aangelegd. Dat is een megaklus geweest. Jouw vader liet mij eens de hele stamboom zien, hij vertelde over iedereen een bijzonderheid, ik had ogen op steeltjes. Inmiddels pak ik hem er ook vaak bij als ik bestuurlijk werk doe. Het gaat pas echt leven als je de mensen achter de namen leert kennen. Als je ze gemaïld hebt of aan de telefoon spreekt. Die interesse voor anderen en de ervaringen die je hoort

dat vind ik het leukste aspect van het voorzitterschap. Dat heb ik wel meegekregen van mijn vader, die ging altijd die mensen langs. Hij ging bijvoorbeeld de Canadese Mezen of Mexicaanse Mezen opzoeken (zie artikel in Jubileum Bijlage).

Jouw vader Philip Mees heeft maar liefst 55 jaar in het Bestuur gezeten?

Het interessante is dat je familie je hele bestaan bepaalt, dat zie je nu nog sterk bij Arabische landen. Het leven was vroeger beperkter, je wereld was kleiner. Nu bouw je meer een vriendenkring buiten de familie op. Wat ook meespeelde denk ik, was dat hij in de bank, R. Mees en Zoonen, werkte en dat al die Mezen hun geld daarin gestoken hadden en hij met zijn compagnons daarvoor moest zorgen. Het was echt een familiebedrijf. Er was vroeger geen sociale voorziening, dus werd er voor gezorgd dat iedereen zijn hoofd boven water hield.

Wat zou je graag veranderd willen zien?

De familie is erg groot, er zijn acht staken, die vaak ver uit elkaar liggen. Soms vraag ik me af of we die staken niet moeten opdelen om familiedagen per staak te maken. Het zou leuk zijn om uit elke staak iemand te hebben, die gaat meedenken en die ideeën aandraagt.

Om een idee te krijgen hoeveel tijd kost het voorzitterschap jou?

Dat hangt af van de periode. Nu ben ik er elke dag mee bezig om Hans te ondersteunen met de Genealogie. En met de fusie van het Van der Dussen Fonds met de Stichting is ook veel denkwerk gemoeid. Het organiseren van de familiedag samen met Barbara Mees kost ook heel wat tijd. Minimaal wel een halve dag en soms een avond per week. Het is me wel duidelijk geworden dat de meeste Mezen geen tijd meer vrijmaken voor een bestuurslidmaatschap, maar wel te porren zijn voor een los project.

Hoe verloopt de fusie van Het Van der Dussen van Beeftinck Fonds met de Stichting Geslacht Mees? Het is in een Personele Unie overgegaan. Dat betekent dat de twee stichtingen nu één bestuur hebben. Waarom? De reden was dat de meeste leden al erg lang in het Fonds zaten. De aanvragen droogden op, omdat het niet erg bekend is en ook omdat er schroom is om financiële hulp te vragen. Ik zou het prettig vinden als er wat meer lichtvoetigheid

in zou komen. Daar bedoel ik mee dat jonge mensen een aanvraag kunnen doen voor een stage, een studiereis of een project. Stel dat er opeens tien aanvragen komen. Dan moet er desnoods geloot worden. Wat blijft is dat mensen die het geld hard nodig hebben voor het dagelijkse bestaan, geholpen moeten blijven worden. Daarnaast kun je vooral jongeren enthousiast maken voor een ervaring waar ze later wat aan kunnen hebben.

Jij kent de Mezen vrij goed. Wat is nu het kenmerkende voor onze familie en wat zijn de eigenaardigheden? Het zijn vogels hè. Ze vliegen uit. Ik denk dat ze in hun nest heel veel aandacht geven en als ze eenmaal uitgevlogen zijn, zeggen hen die verre familieleden niet zo veel meer. De familieleden die emigreren willen er vaak niets meer mee te maken hebben. Hun kinderen gek genoeg juist weer wel. Er is wel veel diversiteit in de familie. Er is een 'antroposofische tak', mensen uit de bank - en verzekeringswezen, vele dominees, reclame,

bedrijfsleven en een aantal uit de wereld van kunst en cultuur.

Op Zondag 19 juni bestaat de Stichting 75 jaar, kun je al iets zeggen over het programma die dag in de IJsselhoeve in Doesburg?

Er komt een Waterbal, een grote, doorzichtige, waterdichte plastic bal, waar je ingaat, en dan kan je lopen over het water. Ook is er een groot Mezen spel waar de familie elkaar spelenderwijs kan leren kennen. En er komt informatie over het Van der Dussen Fonds. Daarnaast kan er veel gewandeld worden en er is een speeltuin Paradijs voor de kleine kinderen. In het verleden was het zo dat families toch vaak in hun eigen kleine kring activiteiten deden. Nu kan er meer gemixt worden. Het grote voordeel van de IJsselhoeve is ook dat alles zich op één terrein afspeelt."

Ludo Mees en Jaap Mees ■

MAROKKAANSE MAANDEN

Van augustus tot en met maart heb ik in Marokko gewoond, in de Kasbah des Oudayas in Rabat, een fort uit de 13e eeuw, dat tussen de medina, de begraafplaats de rivier (Bouregreg) en de oceaan ligt. Het is een traditioneel en veelbezocht buurtje, waar Marokkaanse families en buitenlanders naast elkaar wonen. Ik ging naar Marokko in het kader van het Nour project van de internationale studentenorganisatie AIESEC. Dit project heeft als doel om het begrip tussen Nederland en Arabische landen te vergroten en stereotypen tegen te gaan. Hierom lopen jaarlijks zo'n 20 studenten stage in verschillende Arabische landen. Ik koos voor Marokko, om te kunnen ontdekken waar de roots van al die Marokkaanse Nederlanders liggen, om mijn Frans te verbeteren (wat er de zaken- en tweede taal is) en omdat het me een mooi land leek (van munt, markten en mozaïek..).

Ik heb stage gelopen op de economische afdeling

van de Nederlandse ambassade. Deze afdeling assisteert Nederlandse ondernemers (die in Marokko willen beginnen of er al werken). Ook deed ik marktonderzoek en schreef ik nieuwsbrieven en een speciale bijlage voor een krant. Maar ik hield me het meest bezig met de 400 jaar economische relaties tussen de twee landen. Om te vieren dat het 400 jaar geleden was dat het eerste verdrag werd getekend (Marokko mocht Nederlandse wapens kopen en Nederland mocht Marokkaanse havens gebruiken), hebben we een groot seminar over watermanagement in Marokko georganiseerd. Na mijn stage heb ik nog aan mijn scriptie gewerkt en Marokkaans-Arabische les op het Nederlands Instituut in Marokko (NIMAR) gevolgd. Verder heb ik veel gefotografeerd, gesurft en door het land gereisd.

Arabische storm, Marokkaanse (matige) wind

Het was een interessante periode om in een

Arabisch land te wonen. In Marokko is het de afgelopen maanden redelijk rustig gebleven. Het land verschilt van veel andere Arabische landen ten eerste omdat het een koninkrijk is. Liefde en respect voor de koning zijn er vanzelfsprekend. "Allah, al Watan, al Malik", "God, het Vaderland, de Koning" is dan ook het motto van land. Koning Mohammed VI heeft heel veel macht, zo kiest hij de ministers, is hij de aanvoerder der gelovigen en heeft daarnaast (met zijn familie) meerdere grote bedrijven. Tijdens de 11 jaar dat hij nu op de troon zit, is het land economisch gezien dan wel vooruit gegaan, hiervan profiteert helaas maar een kleine groep. Ook is het analfabetisme er nog steeds hoog: zo'n 48% van de Marokkanen van 15 jaar en ouder kan niet lezen en schrijven. Onderwijs en gezondheidszorg zijn over het algemeen slecht, vooral voor hen die geen geld hebben voor privéscholen en -ziekenhuizen.

Nadat in o.a. Tunesië, Egypte, Algerije en Jordanië chaos uitbrak, waren veel ogen op het meest westelijke Arabische land gericht. Op 20 februari was het zover, het volk zou de straat op gaan. "Le mouvement du 20 février" is, of was, niet meer dan een groep op Facebook met zo'n 45.000 "fans". Weinig mensen weten wie er precies achter deze beweging zit, maar aanhangers heeft ze. Op deze dag werd er door verschillende groepen en om verschillende dingen gedemonstreerd: tegen de zittende regering, voor meer democratie, persvrijheid, werkgelegenheid, gerechtigheid, eerlijke verkiezingen en een eerlijkere verdeling van de rijkdom en macht.

De straat op (Avenue Mohammed V) in Rabat

Het gedreun van massa's stemmen en stappen was op 20 februari al vroeg vanuit de Kasbah te horen. Rustig liep ik op het plein af waar men zou verzamelen. Ik was met een groepje burens en kwam in de buurt van de protesten gedurende de dag veel bekenden tegen. Het ging er rustig aan toe, misschien dankzij het grote aantal politiemensen in burger dat alles in de gaten hield. Ik maakte veel foto's, eerst heel voorzichtig, later van dichtbij en van meer mensen. Sommige demonstranten vroegen zelfs of ik ze wilde fotograferen. Natuurlijk wilden zij dat hun bericht zoveel mogelijk mensen zou bereiken. Er demonstreerden tussen de vijf- (schatting van de autoriteiten) en vijftienduizend (schatting van de demonstranten) mensen in Rabat, vooral op de Avenue Mohammed V, waar het parlement zich bevindt. In tegenstelling tot in sommige andere Arabische landen, is het in Marokko al geoorloofd en normaal om te protesteren. Zo staan de "diplômés au chômage",

de mensen die een diploma hebben maar geen werk, wekelijks voor het parlement om de banen in de publieke sector, die hen ten tijde van hun studie zijn beloofd, te eisen. Waarschijnlijk vielen de protesten daarom ook mee en hielden niet echt aan. En vanwege de grote liefde voor de vorst. Omdat hij een directe afstammeling van profeet Mohammed zou zijn, willen en/of durven weinigen (direct) kritiek op hem te uiten, laat staan het over aftreden te hebben.

Constitutionele hervormingen: een/het antwoord?

Op 9 maart gaf de koning een speciale speech waarin hij constitutionele hervormingen aankondigde. Zo zal binnenkort de minister-president uit de grootste partij komen, in plaats van dat deze na verkiezingen door de koning wordt aangewezen. Bovendien moet deze veel meer macht krijgen (en de koning zelf minder). Het is natuurlijk bijzonder en uitzonderlijk dat hij zijn eigen macht beperkt, en zich uiteindelijk misschien minder met de politiek en nog meer met het sociale zal gaan bemoeien. Ook is er meer individuele- en persvrijheid en vooruitgang op het gebied van o.a. mensenrechten aangekondigd. De koning heeft een commissie aangesteld van zo'n 50 mensen uit verschillende sectoren om aan een nieuwe constitutie te werken. In juni zal een referendum worden gehouden, waarbij het volk voor of tegen de nieuwe constitutie mag stemmen. Het was een slimme zet van de koning om naar het volk te luisteren en zijn onderdanen op deze manier meer te zeggen te geven. Vooral nadat hij had gezien waartoe protesten in de regio leidden.

Maar is dit het moment voor constitutionele hervormingen? Is dit het juiste antwoord op de vragen en de eisen van het volk? Of moeten mensen eerst beter opgeleid worden, moet er eerst meer economische welvaart komen en dan meer democratie, zoals in Aziatische landen gebeurde? Willen de Marokkanen wel meer democratie, of willen ze eerder dat het volk in zijn basisbehoeften kan voorzien? Dit zijn een paar vragen die Marokkanen nu bezighouden, en waar hopelijk vanaf juni, wanneer het referendum over de nieuwe constitutie wordt gehouden, antwoorden op kunnen worden gegeven. Ik ben heel benieuwd wat er de komende maanden in Marokko zal gaan gebeuren. Ik ben nu net terug in Amsterdam, waar ik mijn scriptie afschrijf. "Incha'Allah" ("als God het wil") ga ik nog eens terug naar Marokko. Voor nu en vanuit hier zal ik de ontwikkelingen in ieder geval op de voet volgen.

Anna Mees ■

MEZEN IN FRANKRIJK

Eén van de redenen dat ik mij thuis voel, zelfs woon, in het Z.W. van Frankrijk, is dat het dorpje Mees op minder dan drie kwartier rijden ligt van ons huis. Ik ben er zeer onlangs geweest. Het is een vriendelijke, zij het kleine gemeente. Maar natuurlijk is er een kerk, een gemeentehuis (Mairie), een herdenkingsmonument, en zelfs één café met bar, eenvoudige eetgelegenheden en groot televisiescherm om het voetballen (in Zuid-Afrika) te bekijken. Je kunt er zelfs je krantje kopen.

Misschien is de Stichting Geslacht Mees geïnteresseerd het dorpje Mees te kopen; ik ben bereid om ter plekke de eerste oriënterende gesprekken te voeren.... (grapje).

Hier een foto met mij op één van de "invalswegen" van het dorp.

Danielle von Mühlen - Dorhout Mees.

22, Avenue Pierre Loti , 64500 St. Jean-de-Luz - Frankrijk ■

UIT DE OUDE DOOS

Voor deze rubriek ben ik in de 5e kroniek gedoken. Deze kwam uit in juli 1946, vier jaar na het laatst uitgekomen 4e nummer.

In diezelfde kroniek beklagt mijn vader (Philip A.J.) zich over de slechte financiële toestand van de Stichting. Hij en zijn medebestuurders waren van mening dat het na het eerste oorlogsjaar onverstandig leek een kroniek te laten uitkomen. Mijn vader (bankier van toen!) voelde zich in de jaren daarna bezwaard een jaarlijkse contributie te heffen zonder familieberichtgeving d.m.v. een kroniek.

Terwijl de bijdragen van trouwe betalende leden dankbaar werden aanvaard, hield het grootste gedeelte van de leden op met doneren aan de Stichting.

Vandaar het uiteindelijk nijpende tekort en het dringende verzoek aan alle leden om "zijn of haar saldo op vrije bank- of girorekening eens na te zien". Aldus een samenvatting van het artikel "Financiën" van de hand van mijn vader, uit de kroniek van 1946 en tevens de verklaring van de kroniekloupe periode van bovengenoemde vier jaar.

Uit deze kroniek volgt hier nog een anekdote uit vervlogen tijden, en een kort stukje mezenpoëzie.

Antoinette Goslings - Mees ■

* * * EEN MISLUKTE KANS.

Op 26 October 1811 kwam Keizer Napoleon te Rotterdam, en bezocht met een sloep de havens. De kleine Gregorius Mees, negen jaar oud, en daarenboven klein van persoon, stond in het woonhuis aan de Blaak zoo tusschen de familieleden ingedrongen, dat, toen het vaartuig vóór het huis was en men luid gejoel hoorde, hij zelf tot zijn groote spijt den keizer niet te zien kreeg.

Toen in 1863 het vijftigjarig jubileum der onafhankelijkheid gevierd werd, werd aan Mr. G. Mees gevraagd een rede te houden en wel op grond, dat hij als tijdgenoot deze gebeurtenissen had meegemaakt. Toen men hem dit vroeg, zag hij, zooals hij in zijn rede dit uitdrukte, voor zijn geest weder verrijzen het getaande wezen des veroveraars, toen hij pijlsnel door de Rotterdamsche havens werd geroeid. Het schijnt, dat op dat ogenblik de boven beschreven episode hem niet meer scherp voor den geest stond of dat hij in het vuur van zijne welsprekendheid deze historische fout over het hoofd gezien heeft. Zijne redevoering had veel succes, werd gedrukt en werd zelfs 50 jaar later weder herdrukt.

* * *

ALEXA TER HORST IN CONGO

HET MEISJE MET DE KOGELGATEN
Tropenarts Alexa ter Horst vertelt

'Een meisje werd binnengedragen op een bamboe brancard. Ze had drie kogelgaten in haar lichaampje en haar blauwe jurkje was doordrenkt met bloed. Ze was totaal in shock. Eén been lag er verdraaid bij door de impact van een kogel.'

Terwijl wij aan de slag gingen, vertelde haar moeder dat ze met grootmoeder en drie dochters op een veld eten aan het zoeken waren toen er ineens op ze werd geschoten. Haar dochtertje van negen stierf ter plekke, drie anderen raakten gewond. Ze hadden vijf uur door de jungle gelopen om bij het ziekenhuis te komen.

Met haar baby op de rug keek de moeder toe hoe wij met zijn achten voor het leven van haar dochtertje streden. De dag erna zocht ik haar op, het ging duidelijk beter met haar. Haar familie zat naast haar bed en er werd zelfs gegiecheld.

Ik zal haar niet snel vergeten: we hebben zo hard voor haar leven gevochten. Haar verhaal geeft exact het probleem in de regio weer: geweld tegen burgers, met honger en armoede tot gevolg. Het ziekenhuis ligt er vol mee.'

INTENS GEWELD

Officieel duurde de oorlog in de Democratische Republiek Congo tot 2003. Maar voor honderdduizenden Congolezen is de tijd van conflict en geweld nog lang niet voorbij. In het oosten van het land laaien de gevechten tussen leger en verschillende gewapende partijen regel-

matig op. Er is een gebrek aan veiligheid, voedsel, onderdak en de meest elementaire gezondheidszorg. Op elke 10.000 inwoners is er slechts 1 arts en zijn er 5 verpleegkundigen*. Voor de bevolking betekent dit dat zij nauwelijks medische zorg kunnen krijgen. Ziekten en infecties als cholera, longontsteking, mazelen en malaria zijn wijdverspreid en maken veel slachtoffers. De intensiteit van het geweld tegen burgers en de wreedheid ervan is schokkend.

overgenomen uit een folder van Artsen zonder grenzen ■

FINANCIËEL OVERZICHT 2010 S.G.M.

Inkomsten		Saldo Mees Pierson	Per 1.1.2010	6.257,52
Rente	897,27	Saldo ING	Per 1.1.2010	5.871,90
Contributies	5.218,21	Saldo Roparco I	Per 1.1.2010	18.380,02
Verkoop familie-artikelen	0,00	Saldo Roparco II	Per 1.1.2010	19.741,53
Totaal Inkomsten	6.115,48	Saldo per 1.1.2010		50.250,97
Uitgaven		Inkomsten 2010		6.115,48
Administratiekosten (Bank/KvK/website)	423,06	Uitgaven 2010		5.715,15
Kroniek	2.292,09			
Aankoop familie-artikelen	0,00			
Reservering Familiedag	3.000,00			
Totaal Uitgaven	5.715,15			
Voordelig Saldo 2010	400,33			
Waardering familie-artikelen		Saldo Mees Pierson	Per 31.12.2010	7.060,77
Waarde voorraad per 1.1.2010	1.075,28	Saldo ING	Per 31.12.2010	7.571,71
Toename in 2010	0,00	Saldo Roparco I	Per 31.12.2010	18.812,63
Afname in 2010	0,00	Saldo Roparco II	Per 31.12.2010	20.206,19
Waarde voorraad 31.12.2010	1.075,28	Saldo per 31.12.2010		53.651,30

EEN SPORTIEVE MEZENFAMILIE

4 zoons en 2 schoondochters van Willem en Josée Mees - de Blaey reden op zondag 17 april de Amstel Gold race uit. (150 km voor de mannen en 125 km voor de meisjes)

Linksachter een neef met zijn vriendin ■

ODE AAN COEN MOULIJN (1937-2011)

Op 4 januari 2011, net toen Ludo en ik spraken over het samenstellen van een Jubileum bijlage voor deze Kroniek, overleed de legendarische Mister Feyenoord Coen Moulijn. Hij werd kort na het verschijnen van de eerste Kroniek geboren en is sinds jaar en dag, in elk geval voor vele Rotterdamse Mezen, een begrip.

Deze beroemde linksbuiten met de onnavolgbare passeeractie, naar binnen dreigen en dan razendsnel buitenom passeren om perfect voor te zetten, was een van de grootste Feyenoorders aller tijden. Het Algemeen Dagblad wijdde een extra bijlage aan het overlijden van dit Fenomeen, met een column van voetbalkenner Hugo Borst op de voorpagina onder de kop: "Een lieve man". Mijn herinneringen gaan terug naar 1970, mijn eerste wedstrijd in de Kuip, samen met mijn vader, de return voor de Wereldbeker tegen het Argentijnse Estudiantes de la Plata. De favoriete Zuid-Amerikanen waren erg gebrand op een overwinning na 2-2 in de eerste wedstrijd in Argentinië. Joop van Daele kwam in de 2e helft in het veld en scoorde de winnende goal. Kort daarna werd zijn sportbrilletje van zijn neus getrokken en vertrapt op het veld door een onsportieve Estudiantes' speler. Heel Rotterdam werd compleet uitzinnig. Coen Moulijn speelde

toen ook mee. Ik herinner me vooral die kleine kwikzilverige dribbelpasjes van 'Coentje' zoals hij liefkozend door het publiek werd genoemd. Coen Moulijn was zo immens populair dat oud-voorzitter Cor Kieboom ooit zei, dat er al 20.000 man naar het stadion zouden komen, als Moulijn op de middenstip een spelletje gaat zitten kaarten.

Coen Moulijn werd in de Bloklandstraat in Rotterdam - Noord geboren, in dezelfde buurt waar ook grote voetballers Faas Wilkes en Wim Jansen vandaan kwamen. Op zijn 18e ging Moulijn al naar Feyenoord waar hij tot 1972 speelde. Het absolute topjaar voor een van de beste Nederlandse linksbuitens ooit was 1970, waarin Feyenoord als eerste Nederlandse club, de Europacup I tegen Celtic en de Wereldtitel veroverde. Na zijn actieve carrière runde Moulijn een kledingzaak in Rotterdam. In 2009 werd er bij het stadion een bronzen standbeeld opgericht voor het sympathieke en uiterst geliefde clubicoon. Na zijn overlijden bracht het legioen in de Kuip een indrukwekkend eerbetoon aan hun idool met een levensgrote spandoek op het veld met Moulijn's portret met de tekst Onze Trots er op. Iedereen op de tribune had een brandend sterretje in de hand en er werd 'Coentje Bedankt' en 'You'll Never Walk Alone' (Liverpool clublied) gezongen. Naast een briljante voetballer wordt Coen Moulijn vooral herinnerd als een bescheiden en hartelijk mens, zonder enige vorm van kapsones. Zijn oudploeggenoot en boezemvriend Guus Haak over de onnavolgbare passeerweging van Moulijn. "Eén beweging. Iedereen wist wat hij ging doen en nooit vond iemand de oplossing. Dat maakte Coen uniek."

Jaap Mees ■

BUURPRAAT - VAN ALLE TIJDEN

Het zonnige voorjaarsweer en het prachtige jonge groen van de iepen waren getuige van een memorabel kopje koffie dat mijn buurman Volkert van der Willigen en ik dronken op het bankje op de hoge stoep naar onze gezamenlijke voordeur op de Keizersgracht. Ogenschijnlijk niets bijzonders, een spontaan buurpraatje heeft meestal iets dorps en nonchalants.

Dit keer echter kreeg het een bijzonder karakter, want ik haalde een oud blaadje tevoorschijn waaruit ik hem, speciaal op deze plek, wilde voorlezen. Bij het doorbladeren van oude kronieken was mijn oog namelijk gevallen op een artikelje in de allereerste Kroniek, uitgekomen in december 1938.

Dit artikelje las ik nu voor aan buurman Volkert:

"De Heer A. van der Willigen deelde ons mede dat zijn overgrootvader Volkert van der Willigen (1775-1842) te Rotterdam woonde in een thans afgebroken huis, dat lag aan de Geldersche kade, waar thans het Beursstation is. Voor het huis was een hoge stoep, waarop zich, zoals vroeger vaak het geval was, een bank bevond.

Zijn vriend Rudolf Adriaan Mees, (1789-1866) kwam gewoonlijk van zijne woning aan de Blaak overwippen, om met hem op den bank zittende, een praatje te maken. Drie keer in de week kwam hij echter niet, omdat dan een courant verscheen, welke hij moest lezen.

Dat Mr. R.A. Mees de gewoonte had de couranten met aandacht te lezen, blijkt uit de hierachter gepubliceerde aantekeningen, die hij maakte over de terugkeer van Napoleon uit Elba naar Parijs in 1815."

Hierna volgt dit uitgebreide relaas van mijn betovergrootvader R.A.Mees over Napoleon's tocht naar Parijs en de zorgen die deze in Rotterdam teweegbracht.

De datering van de Rotterdamse buurpraatjes is niet zonder meer duidelijk, maar het is toch op zijn minst opmerkelijk dat na ongeveer 200 jaar nog steeds een Volkert van der Willigen en een Mees 'op een bankje op een hoge stoep' een praatje maken! Alleen nu in Amsterdam.

Madeline ter Horst - Mees ■

'Madeline (rechts) met buurman'

AANMELDING VOOR DE LUSTRUMFAMIELIEDAG

Voor- en achternaam

Adres

Leeftijd Telefoonnummer(s) Email

Speciale wensen of suggesties

Graag vóór 1 juni aanmeldingsformulier invullen (of bovenstaande gegevens overnemen in een e-mail) en opsturen naar: Barbara Mees, Oud Over 124, 3632 VG Loenen aan de Vecht - b.mees@kpnplanet.nl
Per deelnemer een aparte inschrijving s.v.p.

